

Arrest

nr. 218 683 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. PIETTE
Hasseltsesteenweg 61/E
3720 KORTESSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. PIETTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 april 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Aangezien blijkt dat de Sloveense autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming wordt op 14 augustus 2018 beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : S. (..)

voornaam : R. (..)

geboortedatum : 04.03.1992

geboorteplaats : Shaga

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. (..), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pasjtoen afkomst verklaart te zijn, bood zich op 18.04.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 20.04.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 24.10.2017 internationale bescherming vroeg in Bulgarije en op 26.03.2018 in Slovenië.

De betrokkene werd gehoord op 23.05.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Hij verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 11 maanden voorafgaand aan zijn verzoek in België verliet. Via Pakistan en Iran reisde hij naar Turkije reisde om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te reizen via Bulgarije. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd en hij werd ondergebracht in een detentiecentrum. Na 3 maanden werd hij in vrijheid gesteld en vervolgd hij zijn weg via Servië en Kroatië. De betrokkene werd vervolgens in Slovenië aangehouden en in detentie geplaatst. Na een aantal dagen werd hij in vrijheid gesteld en trok hij via Italië en Frankrijk door naar België.

De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije en Slovenië werden geregistreerd maar ontkende dat hij in die landen internationale bescherming vroeg.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België op aanraden van vrienden. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Slovenië omdat hij daar werd vastgehouden, onvoldoende voedsel kreeg en als verzoeker van internationale bescherming werd geregistreerd ofschoon hij naar eigen zeggen geen verzoek indiende.

De Bulgaarse instanties deelden mee dat ze geen verzoek voor de terugname van de betrokkene ontvingen van Slovenië.

Op 06.06.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties, die op 19.06.2018 met toepassing van artikel 18b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Slovenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24 van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk verzoeken voor internationale bescherming indiende in Bulgarije en Slovenië.

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. De registratie van vingerafdrukken wordt derhalve niet beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Sloveense autoriteiten.

Dat de betrokkene door de Sloveense instanties werd vastgehouden impliceert niet dat een overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Dat de betrokkene in Slovenië onvoldoende voedsel kreeg werd niet aangetoond. .

De Sloveense instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Slovenië ingediende verzoek nog hangende is en de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Slovenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Slovenië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als

België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, "Asylum Information Database -Country Report - Slovenia", 09.03.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 26, "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, decision Up-21/11 of 10 October 2012, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia"). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 26).

Non-gouvernementele organisaties, waaronder Amnesty International, namen voorgestelde wijzigingen aan de Sloveense wetgeving inzake internationale bescherming op de korrel omdat ze de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zouden bemoeilijken (cfr. onder meer Amnesty International, "Slovenia : new asylum legislation would violate the rights of refugees and asylum seekers", 04.03.2016). Ook de auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar amendementen op de wet inzake internationale bescherming (pagina 16). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Sloveense instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de betrokkene. Dit betekent dat de betrokkene ook opnieuw toegang zal worden geboden tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandigheden (pagina 48, "Hygiene and other conditions in the Asylum Home and its branch facilities are generally considered to be satisfactory").

Een bericht dd. 16.05.2018, getiteld "Slovenia: Increasing arrivals put a strain on reception conditions" en uitgaande van de Sloveense organisatie PIC ("Pravno-Informacijski center nevladnih Organizacij - Legal-Informational Centre for NGOs"), meldt dat de eerste 4 maanden van 2018 798 verzoeken werden geregistreerd terwijl in het volledige jaar 2017 1476 verzoeken werden opgetekend. De auteurs stellen dat deze toename qua aantal verzoeken de opvangstructuren onder druk zet. Het bericht gewaagt van ongeschikte omstandigheden ten gevolge van overbezetting en van personen, die de facto in detentie dienen te worden gehouden in de preregistratie-vleugel van het grootste Sloveense opvangcentrum en tevens registratiecentrum, het "Asylum Home" in Ljubljana. We merken op dat het "Asylum Home" niet het enige opvangcentrum is en het bericht niet ingaat op de omstandigheden in de andere centra. We zijn van oordeel dat deze informatie leidt tot het besluit dat een toename van het aantal beschermingsverzoeken de Sloveense instanties voor een uitdaging plaatst qua opvang, maar niet dat het Sloveense opvangnetwerk gekenmerkt wordt door een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Verzoekers voor internationale bescherming hebben toegang tot medische zorgen (pagina 52).

Tijdens het verhoor dd. 23.05.2018 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische

problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Sloveense instanties."

1.3. Op 17 september 2018 werd de verzoekende partij overgedragen aan Slovenië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het beroep onontvankelijk is omdat de verzoekende partij nagelaten heeft een middel te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij betoogt dat zij in Slovenië in omstandigheden verkeerde die niet voldoen aan de door het EHRM opgelegde vereisten inzake menselijke behandeling. De Raad oordeelt dat verzoekende partij daarmee voldoende aangeeft dat zij de schending van artikel 3 EVRM voor ogen heeft.

2.4. De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Dhr. S. (...) bood zich in België aan op 18.04.2018 met het verzoek voor internationale bescherming.

Uit nader onderzoek bleek dat dhr. S. (...) eveneens zulk verzoek indiende in Bulgarije [24.10.2017] en in Slovenië (26.03.2018) doch hij ontkent dit ten stelligste.

Op 06.06.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties die deze terugname bevestigden op 19.06.2018.

Op 14.08.2018 werd beslist dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties. Hierdoor dient dhr. S. (...) het grondgebied te verlaten en zal hij teruggeleid worden naar de bevoegde Sloveense instanties.

Dhr. S. (...) kan niet akkoord gaan met deze beslissing daar hij door de Sloveense instanties onmenselijk werd behandeld.

O.a. werd hij opgesloten in een 'opvang' die niet langer voorzien is op het aantal personen dat momenteel wordt 'opgevangen'.

Verzoeker meldt niet dat hij niet werd opgevangen werd door de Sloveens instanties, zoals vermeldt in de beslissing dd. 14.08.2018, doch wel dat de omstandigheden erbarmelijk waren.

Ook het feit dat hij onmiddellijk bij aankomst in Slovenië werd aangehouden en in detentie werd geplaatst maakten een diepe indruk op verzoeker.

In normale omstandigheden worden asielzoekers opgevangen in een asielcentrum, doch niet opgesloten.

Gelet op de 'overbevolking' was er bovendien ook een gebrek aan voedsel.

Verder werd dhr. S. (...) gebeten door een bewakingshond.

Anno 2018 zijn dit tergende omstandigheden die niet langer voldoen aan de vereisten die het EHRM opleggen m.b.t. een menselijke behandeling.”

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een

gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Slovenië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het

gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. In geval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.4. Verzoekende partij betoogt in essentie niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing omdat zij in Slovenië onmenselijk werd behandeld. Zo werd zij opgesloten in een “opvang” niet voorzien voor het aantal opgevangen personen en stelt zij dat de omstandigheden aldaar erbarmelijk waren. Zij betwist dat zij gezegd heeft dat zij niet werd opgevangen. Ook het feit dat zij onmiddellijk werd aangehouden bij aankomst in Slovenië maakte een diepe indruk op haar aangezien in normale omstandigheden asielzoekers worden opgevangen in een asielcentrum en niet worden opgesloten. Er was ook een gebrek aan voedsel omwille van de overbevolking en zij werd ook gebeten door een bewakingshond. Verder ontkent zij een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Slovenië.

3.5. Uit het gehoorverslag van 23 mei 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat verzoekende partij verklaarde opgesloten te zijn geweest in Slovenië. Zij stelde er de taal te willen leren maar dat er daarvoor geen faciliteiten waren. Verder stelde zij dat er ook onvoldoende voedsel was in het gesloten centrum en dat haar vingerafdrukken werden genomen omdat ze illegaal het land was binnen gekomen maar dat desondanks toch een asielaanvraag geregistreerd werd. Zij werd aldus belogen.

Aangaande deze verklaringen wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Slovenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor beide lidstaten opleverde. Artikel 24 van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk verzoeken voor internationale bescherming indiende in Bulgarije en Slovenië.

Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. De registratie van vingerafdrukken wordt derhalve niet beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Sloveense autoriteiten.

Dat de betrokkene door de Sloveense instanties werd vastgehouden impliceert niet dat een overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Dat de betrokkene in Slovenië onvoldoende voedsel kreeg werd niet aangetoond.

De Sloveense instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Slovenië ingediende verzoek nog hangende is en de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(..)

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, "Asylum Information Database -Country Report - Slovenia", 09.03.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 26, "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, decision Up-21/11 of 10 October 2012, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia"). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 26).

Non-gouvernementele organisaties, waaronder Amnesty International, namen voorgestelde wijzigingen aan de Sloveense wetgeving inzake internationale bescherming op de korrel omdat ze de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zouden bemoeilijken (cfr. onder meer Amnesty International, "Slovenia : new asylum legislation would violate the rights of refugees and asylum seekers", 04.03.2016). Ook de auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar amendementen op de wet inzake internationale bescherming (pagina 16). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Sloveense instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de betrokkene. Dit betekent dat de betrokkene ook opnieuw toegang zal worden geboden tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandigheden (pagina 48, "Hygiene and other conditions in the Asylum Home and its branch facilities are generally considered to be satisfactory").

Een bericht dd. 16.05.2018, getiteld "Slovenia: Increasing arrivals put a strain on reception conditions" en uitgaande van de Sloveense organisatie PIC ("Pravno-Informacijski center nevladnih Organizacij - Legal-Informational Centre for NGOs"), meldt dat de eerste 4 maanden van 2018 798 verzoeken werden geregistreerd terwijl in het volledige jaar 2017 1476 verzoeken werden opgetekend. De auteurs stellen dat deze toename qua aantal verzoeken de opvangstructuren onder druk zet. Het bericht gewaagt van ongeschikte omstandigheden ten gevolge van overbezetting en van personen, die de facto in detentie dienen te worden gehouden in de preregistratie-vleugel van het grootste Sloveense opvangcentrum en tevens registratiecentrum, het "Asylum Home" in Ljubljana. We merken op dat het "Asylum Home" niet het enige opvangcentrum is en het bericht niet ingaat op de omstandigheden in de andere centra. We zijn van oordeel dat deze informatie leidt tot het besluit dat een toename van het aantal beschermingsverzoeken de Sloveense instanties voor een uitdaging plaatst qua opvang, maar niet dat het Sloveense opvangnetwerk gekenmerkt wordt door een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Verzoekers voor internationale bescherming hebben toegang tot medische zorgen (pagina 52)."

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij werd vastgehouden en wijst erop: *"Dat de betrokkene door de Sloveense instanties werd vastgehouden impliceert niet dat een overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben."* De Raad wijst erop dat verzoekende partij niet verduidelijkt of zij onterecht of ongegrond werd vastgehouden door de Sloveense autoriteiten noch op basis van welke grond zij werd vastgehouden door de Sloveense autoriteiten. Gelet op de vage verklaringen van verzoekende partij dienaangaande acht de Raad de geciteerde motivering geenszins kennelijk onredelijk.

Verzoekende partij maakte voorts wel melding van een gebrek aan voedsel maar thans betoogt zij in het in het verzoekschrift voor het eerst dat dit het gevolg was van overbevolking. Het is evenwel opmerkelijk dat verzoekende partij dit helemaal niet vermeld heeft tijdens haar gehoor nu de overbevolking die leidde tot een voedseltekort kan aanzien worden als een zwaarwichtig element waarvan geacht mag worden dat men hier onmiddellijk melding van maakt zo dit werkelijk het geval was. De vaststelling dat verzoekende partij dit niet meldde tijdens haar gehoor doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen ter zake. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen waar deze motiveert dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij onvoldoende voedsel heeft gekregen. Dit mede gelet op de motivering dat: *"Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandigheden (pagina 48, "Hygiene and other conditions in the Asylum Home and its branch facilities are generally considered to be satisfactory")."*

Een bericht dd. 16.05.2018, getiteld "Slovenia: Increasing arrivals put a strain on reception conditions" en uitgaande van de Sloveense organisatie PIC ("Pravno-Informacijski center nevladnih Organizacij - Legal-Informational Centre for NGOs"), meldt dat de eerste 4 maanden van 2018 798 verzoeken werden geregistreerd terwijl in het volledige jaar 2017 1476 verzoeken werden opgetekend. De auteurs stellen dat deze toename qua aantal verzoeken de opvangstructuren onder druk zet. Het bericht gewaagt van ongeschikte omstandigheden ten gevolge van overbezetting en van personen, die de facto in detentie dienen te worden gehouden in de preregistratie-vleugel van het grootste Sloveense opvangcentrum en tevens registratiecentrum, het "Asylum Home" in Ljubljana. We merken op dat het "Asylum Home" niet het enige opvangcentrum is en het bericht niet ingaat op de omstandigheden in de andere centra. We zijn van oordeel dat deze informatie leidt tot het besluit dat een toename van het aantal beschermingsverzoeken de Sloveense instanties voor een uitdaging plaatst qua opvang, maar niet dat het Sloveense opvangnetwerk gekenmerkt wordt door een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn."

Ook betoogt zij thans voor het eerst in het verzoekschrift dat zij gebeten werd door een bewakingshond. Ook dit is een zwaarwichtig element waarvan verwacht mag worden dat men dit vermeldt bij het gehoor. Het feit dat verzoekende partij dit nagelaten heeft te doen, doet ook hier afbreuk aan haar verklaringen omtrent de behandeling die zij zou gekregen hebben in Slovenië.

Verder wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoekende partij zou verklaard hebben dat zij niet werd opgevangen in Slovenië. Haar kritiek dienaangaande is dan ook niet ernstig.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij hardnekkig blijft ontkennen dat zij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in onder andere Slovenië maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij zich voor haar vaststelling ent op objectieve gegevens, meer bepaald de Eurodac-treffer waaruit blijkt dat zij op 26 maart 2018 aldaar asiel heeft aangevraagd. Verder blijkt ook dat Slovenië uitdrukkelijk de terugname van verzoekende partij heeft aanvaard op grond van artikel 18.1.b van de Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(..)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Het louter ontkennen van het ingediend hebben van een verzoek tot internationale bescherming in een andere lidstaat terwijl objectieve gegevens dit tegenspreken, volstaat uiteraard niet om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.6. Met haar kritiek doet verzoekende partij, gelet op voorgaande, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 3 EVRM blijkt niet. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER